

PARAULA I VIDA

Quaresma, temps fort per a la misericòrdia

El Papa Francesc vol que la Quaresma d'aquest Any Jubilar sigui viscuda «amb major intensitat, com a moment fort per celebrar i experimentar la misericòrdia de Déu» (MV 17). I convida a escoltar la Paraula de Déu i a participar en la iniciativa de pregària continuada el dia 4 de març «24 hores per al Senyor», perquè la Paraula s'ha de llegir i escoltar des de l'oració. La misericòrdia de Déu, cal experimentar-la i després anunciar-la, i captar així la proximitat de Déu i del seu perdó, que tot ho transforma.

«**El que jo vull és amor, i no sacrificis!**» (Mt 9,13). Aquestes paraules de Jesús són les escollides pel Papa com a lema del seu **Misatge per a la Quaresma**. I subratlla que cal reflexionar i viure les catorze obres de misericòrdia en el camí jubilar, desenvolupant tres reflexions.

1. En primer lloc proposa l'exemple de la **Verge Maria**, que després d'haver acollit la Bona Notícia que li dirigeix l'arcàngel Gabriel, canta profèticament el *Magnificat*, la misericòrdia amb la qual Déu l'ha

escollida. **Ella és la icona perfecta de l'Església que evangelitza**, perquè va ser i continua essent evangelitzada per obra de l'Esperit Sant, que va fer fecund el seu ventre virginal. Misericòrdia vol dir tenir entranyes maternals i actuar amb una bondat generosa, fidel i compassiva. Sempre aprenent de la Verge Maria.

2. En segon lloc, recorda «el misteri de la misericòrdia divina», ja que **l'aliança de Déu amb els homes és una història de misericòrdia**. Una aliança entre Déu —sempre ric en misericòrdia i tendresa— i el seu poble, que arriba al cim en Jesús el Fill de Déu fet home. En ell, Déu vessa la seva il·limitada misericòrdia fins a tal punt que fa d'ell la «Misericòrdia encarnada» (MV 8).

3. Ja com a tercera reflexió, el Sant Pare destaca la importància de **les obres de misericòrdia corporals i espirituals**, que mai no hem de separar. I subratlla l'anhel que es desvetlli la consciència del Poble cristià, a vegades adormida davant el drama de la pobresa, per entrar encara més en el cor de l'Evangeli, on els pobres són els privilegiats de la misericòrdia divina (cf. MV 15).

I afegeix que **el pobre** és la carn visible de Crist, llagat, flagel·lat, desnodrit... perquè nosaltres el reconeguem, el toquem i l'assistim. Els pobres, i especialment els qui sofreixen a causa de la seva fe, són els germans de Crist. L'Anyell Innocent continua sofrint en tots ells.

Així mateix després de posar en guàrdia contra l'«esclavitud del pecat», que empeny a utilitzar la riquesa i el poder no per a servir Déu i els altres, demana que mirem el pobre Llätzer, que pidola a la porta de casa (cf. Lc 16,20-21), i que és figura de Crist, que en els pobres es fa captaire de la nostra conversió.

Cal que reaccionem davant aquelles formes socials i polítiques, així com aquelles ideologies del pensament únic i de la tecnociència, que pretenen fer que Déu sigui irrellevant i que l'home es redueixi a una massa per a ser utilitzada. I denuncia les **estructures de pecat** vinculades a un model fals de desenvolupament, basat en la idolatria del diner, que ens fan indiferents als pobres.

† **Joan Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Retorn del retaule de la Pietat a La Seu d'Urgell

El retaule de la Pietat, un dels retaules més importants dels que es van construir a La Seu d'Urgell durant el segle XVI, es pot tornar a gaudir en el lloc pel qual va ser creat, l'església de la Pietat, després de la restauració que s'ha realitzat en els darrers mesos.

La restauració, duta a terme al Centre de Restauració de Béns Mòbils de Catalunya, ha consistit en una neteja integral de les policromies, s'han recuperat elements decoratius, i s'han restaurat les esquerdes i obertures de la fusta.

Aquesta ha estat la primera intervenció que s'ha fet en aquest retaule del segle XVI, el més important d'estil renaixentista de la Diòcesi, de gran decoració dels elements. És una obra atribuïda a l'escultor Jeroni Xanxo (1548-1550). Es pot admirar al Museu Diocesà d'Urgell.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

No ploreu pels cristians

Fa pocs dies, el monestir cristià més antic de l'Iraq va ser destruït pels fanàtics. El monestir de Sant Elies estava situat en un turó prop de Mossul. Fundat l'any 595 pel monjo assiri Mar Elia, durant 1.400 anys ha estat un lloc de pregària. Ja havia estat destruït una vegada, l'any 1743; i els monjos, assassinats. Reconstruït, ara torna a ser una ruïna desolada. Ningú, al

nostre país, se n'ha escandalitzat. Mesos abans dels atemptats a París, els gihadistes havien matat 147 estudiants cristians a la universitat de Garissa, a Kènia. Ningú entre nosaltres no en sap res. No sé si en alguna de les nostres esglésies s'ha pregat pel repòs de la seva ànima.

Un dels valors de la política internacional del papa Francesc és aportar sentit de pau i de respecte es-

crupolós pels musulmans, en un context en què estaria justificat, per defensar la vida, propugnar la resposta militar a Síria. Però més enllà d'aquest capteniment tan prudent i radicalment cristià, hi ha en el nostre entorn una gran indiferència per les matances de cristians. Desapareixen del territori on encara es parla la llengua de Jesús. Als llocs on van formar-se les primeres comunitats,

no n'hi quedarà cap. Però Europa calla. Catalunya calla. Em pregunto per què i arribo a aquesta conclusió. Si la nostra societat considera un mal l'herència cristiana i valora com un guany que una gran part de la població en prescindeixi, ¿per què ha de preocupar que a Orient el cristianisme sigui extirpat per força?

Antoni Puigverd

PALABRA Y VIDA

Cuaresma, tiempo fuerte para la misericordia

El Papa Francisco quiere que la Cuaresma de este Año Jubilar sea vivida «con mayor intensidad, como momento fuerte para celebrar y experimentar la misericordia de Dios» (MV 17). E invita a escuchar la Palabra de Dios y participar en la iniciativa de oración continuada el día 4 de marzo «24 horas para el Señor», porque la Palabra se debe leer y escuchar desde la oración. La misericordia de Dios, hay que experimentarla y luego anunciarla, y captar así la cercanía de Dios y de su perdón, que todo lo transforma.

«**¡Lo que yo quiero es amor y no sacrificios!**» (Mt 9,13). Estas palabras de Jesús son las elegidas por el Papa como lema de su **Mensaje para la Cuaresma**. Y subraya que hay que reflexionar y vivir las catorce obras de misericordia en el camino jubilar, desarrollando tres reflexiones.

1. En primer lugar propone el **ejemplo de la Virgen María**, que después de haber acogido la Buena Noticia que le dirige el arcángel Gabriel, canta proféticamente el *Magnificat*, la misericordia con la que Dios la ha escogido. Ella es el icono perfecto de la Iglesia que evangeliza, porque fue y sigue siendo evangelizada por obra del Espíritu Santo, que hizo fecundo su vientre virginal. Misericordia significa tener entrañas maternas y actuar con una bondad generosa, fiel y compasiva. Siempre aprendiendo de la Virgen María.

2. En segundo lugar, recuerda «el misterio de la misericordia divina», ya que **la alianza de Dios con los hombres es una historia de misericordia**. Una alianza entre Dios —siempre rico en misericordia y ternura— y su pueblo, que llega a la cima en Jesús, el Hijo de Dios hecho hombre. En él, Dios derrama su ilimitada misericordia hasta tal punto que hace de él la «Misericordia encarnada» (MV 8).

3. Ya como tercera reflexió, el Papa destaca la **importancia de las obras de misericordia corporales y espirituales**, que nunca debemos separar entre sí. Y subraya el anhelo de que se despierte la conciencia del Pueblo cristiano, a veces aletargada ante el drama de la pobreza, para entrar aún más en el corazón del Evangelio, donde los pobres son los privilegiados de la misericordia divina (cf. MV 15).

Y añade que **el pobre** es la carne visible de Cristo, llagado, flagelado, desnutrido... para que nosotros lo reconozcamos, lo toquemos y lo asistamos. Los pobres, y especialmente los que sufren a causa de su fe, son los hermanos de Cristo. El Cordero Inocente continúa sufriendo en todos ellos. Asimismo después de poner en guardia contra la «esclavitud del pecado», que empuja a utilizar la riqueza y el poder no para servir a Dios y a los demás, pide que miremos al pobre Lázaro, que mendiga en la puerta de casa (cf. Lc 16,20-21), y que es figura de Cristo, que en los pobres se hace mendigo de nuestra conversión. Es necesario que reaccionemos ante aquellas formas sociales y políticas, así como aquellas ideologías del pensamiento único y de la tecnociencia, que pretenden hacer que Dios sea irrelevante y que el hombre se reduzca a una masa para ser utilizada. Y denuncia las **estructuras de pecado** vinculadas a un falso modelo de desarrollo, basado en la idolatría del dinero, que nos hacen indiferentes a los pobres.

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Missioners de la Misericòrdia al Bisbat d'Urgell

Vint-i-tres preveres i religiosos de les diòcesis de Catalunya han estat nomenats Missioners de la Misericòrdia pel Papa Francesc. Van ser rebuts el dimarts 9 de febrer pel Papa a Roma i va parlar amb ells del servei que se'ls demana, tal com va exposar a la Butlla *El rostret de la misericòrdia*: «Seran, sobretot, signe viu de com el Pare acull tots els qui estan a la recerca del seu perdó. Seran missioners de la misericòrdia perquè seran els artífexs davant de tots d'una trobada carregada d'humanitat, font d'alliberament, rica de responsabilitat, per a superar els obstacles i reprendre la vida nova del Baptisme» (n. 18).

Mn. Ignasi Navarri

Mn. Antoni Elvira

L'endemà, 10 de febrer, Dimecres de Cendra, el Sant Pare va presidir la solemne Eucaristia de l'inici del temps quaresmal i els conferí l'encàrrec.

Aquests missioners podran sobretot organitzar «missions per al poble» anunciant l'alegria del perdó, celebraran el sagrament de la Reconciliació podent absoldre de tots els pecats reservats a la Santa Seu i podran ser predicadors convincents de la misericòrdia del Senyor.

A la nostra **Diòcesi d'Urgell**, els dos missioners nomenats pel Papa són: **Mn. Ignasi Navarri i Benet**, Vicari general, i **Mn. Antoni Elvira i Gorgorió**, Vicari episcopal per a l'acció pastoral.

Missioners d'altres diòcesis catalanes

Arxidiòcesi de Tarragona:

Jaume Gené Nolla
Josep Mateu Guarro

Arxidiòcesi de Barcelona:

Salvador Pié-Ninot

Diòcesi de Girona:

Joan Baburés Noguer
Josep Puig Bofill
Joan Planellas Barnosell

Diòcesi de Lleida:

Ramon Prat Pons
Gerard Soler Quintillà
Daniel Turmo Gargallo

Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat:

Bernabé Dalmau Vilalta, OSB
Ramon Olomí Batlle, CMF
Josep Roca Mas, SF

Diòcesi de Solsona:

Antoni Bonet Trilla
Josep Maria Montiu de Nuix

Diòcesi de Terrassa:

David Abadias Aurín
Lluís Victori Companys, SJ

Diòcesi de Tortosa:

Javier Vilanova Pellissa
Ivan Cid Pegueroles

Diòcesi de Vic:

Jaume Casamitjana Vilaseca
Joan Casas Griera

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Treball

Després d'haver reflexionat sobre el valor de la festa, avui ens centrarem en l'element complementari, que és el treball. Ambdós són part del disseny creador de Déu: la festa i el treball.

El treball, es diu sovint, és necessari per a mantenir la família, per a criar els fills, per a assegurar als membres de casa una vida digna. I de fet el treball, en els seus milers de formes, a partir de les obligacions domèstiques, té cura també del bé comú. I on s'aprèn aquest estil de vida laboriosa? En primer lloc s'aprèn a la família. La família educa en el treball amb l'exemple dels pares: el pare i la mare que treballen per

al bé de la família i de la societat.

A l'Evangelí, la santa Família de Natzaret és presentada com una família de treballadors, i Jesús mateix és anomenat «el fill del fuster» (Mt 13,55) o fins i tot «el fuster» (Mc 6,3).

Treballar —ho repeteixo, de mil maneres— és propi de la persona humana. Expressa la seva dignitat d'haver estat creada a imatge de Déu. Per això es diu que el treball és sagrat. I per això la gestió de l'ocupació és una gran responsabilitat humana i social, que no pot ser deixada a mans d'uns pocs o descarregada sobre un «mercat» divinitzat. El treball és sagrat, el treball dóna dignitat

a una família. Hem de pregar perquè no manqui el treball dins les famílies.

En el Llibre del Gènesi, el tema de la terra com un jardí, encomanat a la cura i al treball de l'home (2,8.15), s'anticipa en un pasatge molt commovedor: «Quan el Senyor-Déu va fer la terra i el cel no hi havia cap matoll ni havia nascut l'herba, perquè el Senyor-Déu encara no havia fet ploure, ni existia cap home que pogués conrear els camps» (2,4b-6a). No és romanticisme, és revelació de Déu; i nosaltres tenim la responsabilitat de comprendre-la i assimilar-la fins al fons.

(Dimecres, 19 d'agost de 2015.)

CELEBRACIÓ DEL DIA DEL MALALT A LA DIÒCESI D'URGELL

L'acompanyament del malalt: una tasca atenta i delicada amb els que més pateixen

El passat dijous 11 de febrer es va celebrar a tota la diòcesi la Jornada Mundial del Dia del Malalt, amb el lema «**Confiar en Jesús misericordiós com Maria: "Feu tot el que ell us digui!"**» (Jo 2,5). La delegació de Pastoral de la Salut s'ha proposat fer diverses activitats durant l'any de formació i agermanament.

Acompanyar a les persones que pateixen, que viuen en la incertesa per la seva salut o per la dels seus familiars més propers, en moments que a vegades són molt dolorosos... és molt especial. Requeix molta serenitat i capacitat d'entendre el dolor, d'acompanyar sense pressionar, de donar esperança i confiança en què passi el que passi serà el millor, i que cal que ho acceptem». Així parla La Gna. Visitació Lorenzo, S.F., la Delegada diocesana per a la Pastoral de la Salut, que ha fet d'aquesta tasca la seva vida: la

major part de la seva activitat com a consagrada l'ha dut a terme en hospitals, acompanyant malalts i familiars. Ella és força coneguda a la comarca de l'Alt Urgell i en tota la diòcesi per la seva tasca al llarg de més de vint anys en la Fundació Sant Hospital de La Seu d'Urgell.

«Més que res, un bon acompanyament del malalt té una única base: sentir-se a prop d'ell i posar-te a la seva pell... més que desenvolupar tècniques molt específiques, hem de tenir capacitat d'acollir el dolor de l'altre com si fos el teu. Viure el seu

moment, ser misericordiosos. Jo ho visc com una actitud de silenci actiu: el fet d'estar al costat del malalt, amb la pregària i la companyia, tan sovint sense paraules però molt present. I en aquest Any de la Misericòrdia, mirar a Maria i fer com ella: estar al costat dels més febles. Al costat dels malalts i dels seus familiars.»

La Delegació de Pastoral de la Salut va organitzar juntament amb els responsables de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes la celebració eucarística a la Catedral i a moltes parròquies de la diòcesi i diverses activitats. I en els propers dies, se celebrarà la jornada formativa a La Seu d'Urgell, al Seminari, amb el tema de la família com a rerefons, a càrrec del Dr. Òscar Rosell, pediatra. Serà el proper dissabte 20 de febrer. El 7 de maig se celebrarà la Pasqua del Malalt a la parròquia de Guissona, es tractarà el tema de la Misericòrdia, a càrrec de Mn. Manuel Pal, Capellà de la Fundació Sant Hospital i Canonge Penitencier de la Catedral d'Urgell.

BREUS

Trobada de Rectors de Seminaris a Madrid

A Madrid, els dies 15, 16 i 17 de gener, se celebrarà la XXXV Trobada dels Rectors i Formadors de Seminaris Menors d'Espanya, presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives i el Bisbe d'Ourense, Mons. Leonardo Lemos, encarregat de Seminaris Menors a la Comissió de Seminaris i Universitats de la CEE, i acompanyats pel Coordinador del Secretariat Rv. Alonso Morata.

Mons. Àngel Pérez Pueyo, Bisbe de Barbastre-Monçó, va exposar el tractament dels Seminaris Menors en el nou esquema de la Ratio per als Seminaris, de la Congregació per al Clergat.

Més tard, el Director de l'Institut de Família de la Diòcesi d'Ourense, Dr. Xosé Manuel Domínguez Prieto, els va parlar del repte de l'Acompanyament dels adolescents, i amb la moderació de l'Arquebisbe d'Urgell i President de la Comissió de Seminaris de la CEE, van revisar la trobada, van tractar diversos temes d'interès, i van concretar el treball del futur dels Seminaris Menors per regions eclesiaístiques i a nivell estatal.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

15. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Lv 19,1-2.11-18 / Sl 18 / Mt 25, 31-46]. Sant Faustí i santa Jovita, germans mrs.; santa Geòrgia, verge; sant Claudi de La Colombière (†1682), prev. jesuïta; St. Joan Baptista de la Concepció, prev. trinitari.

16. ■ Dimarts [Is 55,10-11 / Sl 33 / Mt 6,7-15]. Sant Onèsim, bisbe; santa Juliana, vg. i mr.; sant Honest; beat Joan de Sant Domènec, mr.; beat Simó de Càscia, prev. agustinià; sant Porfirí, mr. (309) a l'Àsia Menor; beat Josep Allamano,

prev.; sant Pere de Castelnuovo, monjo cistercenc i mr.; beat Nicolau Pàglia, prev.

17. ■ Dimecres [Jn 3,1-10 / Sl 50 / Lc 11,29-32]. Sant Aleix Falconieri (†1310) i els altres 6 florentins fund. Servents de Maria o servites (1304, OSM). Sant Ròmul, mr. (302); sant Silví, bisbe.

18. ■ Dijous [Est 14,1.3-5.12-14 / Salm 137 / Mt 7,7-12]. Sant Simeó, bisbe de Jerusalem, parent de Jesús; sant Eladi (†632), bisbe de Toledo; beat Joan de Fièsolo

(fra Angèlic), prevere dominicà, pintor; santa Bernardetta Soubirous (†1879), verge, vident de Lourdes; beat Francesc Regis Clet, prev. paül i mr.; sant Teotonio, bisbe.

19. ■ Divendres [Ez 18,21-28 / Sl 129 / Mt 5,20-26]. Sant Gabí, prev. i mr. (296); sant Conrad de Piacenza, ermità; beat Àlvar de Còrdova, prev. dominicà; sant Jordi, monjo; beata Elisabet Picenardi, vg. servita.

20. ■ Dissabte [Dt 26,16-19 / Sl 118 / Mt 5,43-48]. Sant Nemesi

i Potami, mrs.; sant Eleuteri (s. v), bisbe; santa Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustinià, de Castelló d'Empúries. Beats Francesc i Jacinta Marto (Fàtima).

21. ■ Diumenge vinent, II de Quaresma (lit. hores: 2a setm.) [Gn 15,5-12.17-18 / Sl 26 / Fl 3,17-4,1 (o bé: 3,20-4,1) / Lc 9,28b-36]. Sant Pere Damià (1007-1072), bisbe d'Òstia i doctor de l'Església, cardenal; sant Claudi, mr.; sant Dositheu, monjo; festa de la Misteriosa Llum de Manresa.

Diuenge I de Quaresma

► Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 26,4-10)

Moisés digué al poble: «El sacerdot rebirà de les teves mans la cistella on portes les primícies dels fruits de la terra, i la deixarà davant l'altar del Senyor, el teu Déu. Després, a la presència del Senyor, el teu Déu, declarars: "El meu pare era un arameu errant que baixà amb poca gent a l'Egipte per viure-hi com a foraster. Allà es convertiren en un gran poble, fort i nombros. Els egipcis ens maltractaren, ens oprimiren i ens imposaren una feina dura. Llavors vam cridar al Senyor, Déu dels nostres pares, i ell escoltà el nostre clam i tingué en compte la nostra opressió i el nostre treball forçat. El Senyor ens va fer sortir d'Egipte amb mà forta i amb braç poderós, enmig de senyals, de prodigis i d'un gran pànic, ens va introduir en aquest lloc i ens va donar aquest país que regalima llet i mel. Per això he portat aquestes primícies dels fruits de la terra que vós, Senyor, m'heu donat." Després deixa aquells fruits davant el Senyor, el teu Déu, i adora'l.»

► Salm responsorial (90)

R. *Estigues vora meu en els perills, Senyor.*

Tu que vius a recer de l'Altíssim / i passes la nit a l'ombra del Totpoderós, digues al Senyor: / «Sou la muralla on m'emparo, el meu Déu, en qui confio.» R.

No et passarà res de mal, / ni s'acostarà a casa teva cap desgràcia, / perquè ha donat ordre als seus àngels / de guardar-te en els camins. R.

Et duran a les palmes de les mans / perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres, / trepitjaràs lleopards i escurçons, / passaràs sobre lleons i serpents. R.

Ja que ell s'ha fet tan meu, / jo el salvaré, el protegiré perquè coneix el meu nom. / Sempre que m'invocui, l'escoltaré, / estaré vora d'ell en els perills, / el salvaré, i tothom l'estimarà. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 10,8-13)

Què diu l'Esclatua, germans? «Tens la paraula molt a prop teu; la tens als llavis i al cor.» Aquesta «paraula» és la fe que proclamem: si amb els «llavis» reconeixes que Jesús és el Senyor i creus de «cor» que Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts, seràs salvat, perquè la fe que ens fa justos la portem al cor, i la professió de fe que ens duu a la salvació la tenim als llavis. Diu l'Esclatua: «Cap dels qui creuen en ell no serà defraudat.» Aquí no hi ha cap diferència entre jueus i no jueus: uns i altres tenen el mateix Senyor, que enriqueix tots els qui l'invocuen, perquè «tothom qui invocarà el nom del Senyor serà salvat.»

► Lectura de l'Evangelí segons sant Lluç (Lc 4,1-13)

En aquell temps, Jesús, ple de l'Esperit Sant, se'n tornà del Jordà, i durant quaranta dies l'Esperit el conduïa pel desert, i era temptat pel diable. Durant aquells dies no menjava res i a la fi quedà extenuat de fam. El diable li digué: «Si ets Fill de Déu, digues a aquesta pedra que es torni pa.» Jesús li va respondre: «Diu l'Esclatua que l'home no viu només de pa.» Després el diable se l'endugué amunt, li ensenyà en un instant tots els reialmes de la terra i li digué: «Et puc donar tot aquest poder i la glòria d'aquests reialmes; tot m'ha estat confiat a mi, i ho dono a qui jo vull; adora'm i tot serà teu.» Jesús li respongué: «L'Esclatua diu: "Adora el Senyor, el teu Déu, dóna culte a ell tot sol."» Després el conduí a Jerusalem, el deixà dalt la cornisa del temple i li digué: «Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix des d'aquí; l'Esclatua diu que "ha donat ordre als seus àngels de guardar-te" i que "et duran a les palmes de les mans, perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres"» Jesús li respongué: «Diu l'Esclatua: "No temptis el Senyor, el teu Déu."» Esgotades les diverses temptacions, el diable s'allunyà d'ell, esperant que arribés l'oportunitat.

► Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 26,4-10)

Moisés habló al pueblo diciendo: el sacerdote recibirá la cesta de tus manos y la pondrá delante del altar del Señor, tu Dios. Tomarás de nuevo la palabra y dirás ante el Señor, tu Dios: Mi padre era un arameo errante, que bajó a Egipto. Allí se quedó con unas pocas personas más; pero pronto se convirtió en una nación grande, fuerte y numerosa. Los egipcios nos maltrataron, nos oprimieron y nos impusieron una cruel esclavitud. Pero nosotros clamamos al Señor, Dios de nuestros padres, que escuchó nuestra plegaria, volvió su rostro hacia nuestra miseria, nuestros trabajos y nuestra opresión, nos sacó de Egipto con mano poderosa y brazo fuerte en medio de gran terror, prodigios y portentos, nos trajo hasta aquí y nos dio esta tierra que mana leche y miel. Y ahora aquí traigo las primicias de los frutos de la tierra que el Señor me ha dado. Las dejarás delante del altar del Señor, tu Dios, y te postrarás en su presencia.

► Salmo responsorial (90)

R. *Acompañame, Señor, en la tribulación.*

Tú que vives bajo la protección del Dios altísimo / y moras a la sombra del Dios omnipotente, / di al Señor: «Eres mi fortaleza y mi refugio, / eres mi Dios, en quien confío.» R.

A ti no te alcanzará la desgracia / ni la plaga llegará a tu tienda, / pues él ordenó a sus santos ángeles / que te guardaran en todos tus caminos; / te llevarán en sus brazos / para que tu pie no tropiece en piedra alguna; / andarás sobre el león y la serpiente, / pisarás al tigre y al dragón. R.

Porque él se ha unido a mí, yo lo liberaré; / lo protegeré, pues conoce mi nombre; / si me llama, yo le responderé, / estaré con él en la desgracia, / lo libraré y lo llenaré de honores. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 10,8-13)

Hermanos, la Escritura dice: La palabra está cerca de ti, en tu boca, en tu corazón, esto es, la palabra de la fe que proclamamos. Porque si confiesas con tu boca que Jesús es el Señor y crees en tu corazón que Dios lo resucitó de entre los muertos, te salvarás. Con el corazón se cree para la justicia, y con la boca se confiesa la fe para la salvación. Pues dice la Escritura: Todo el que cree en él, no será defraudado. No hay distinción entre el judío y el griego, porque Jesús es el mismo Señor de todos, rico para todos los que lo invocan. Por tanto, todo el que invoque el nombre del Señor se salvará.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 4,1-13)

En aquel tiempo Jesús, lleno de Espíritu Santo, regresó del Jordán. El Espíritu Santo lo llevó al desierto, donde durante cuarenta días fue tentado por el diablo. Durante esos días no comió nada, y al final tuvo hambre. Entonces el diablo le dijo: «Si eres hijo de Dios, di que estas piedras se conviertan en pan». Jesús le respondió: «Está escrito: No sólo de pan vive el hombre». Luego el diablo lo llevó a un lugar alto, le mostró todos los reinos del mundo en un instante y le dijo: «Te daré todo este imperio y el esplendor de estos reinos, porque son míos y se los doy a quien quiero. Si te pones de rodillas y me adoras, todo será tuyo». Jesús respondió: «Está escrito: Al Señor tu Dios adorarás y a él sólo servirás». Entonces lo llevó a Jerusalén, lo subió al alero del templo y le dijo: «Si eres hijo de Dios, tírate de aquí abajo; porque está escrito: Ordenará a sus ángeles que cuiden de ti, que te lleven en las manos para que no tropieces tu pie con ninguna piedra». Jesús le respondió: «También está escrito: No tentarás al Señor tu Dios». Y acabada toda tentación, el diablo se alejó de él hasta el tiempo oportuno.

COMENTARI

Amb la prova Déu us donarà el mitjà de sortir-ne

El llibre del Dt, que és com el testament de Moisés, destaca per la madura reflexió teològica sobre la història d'Israel.

L'ofrena al Senyor de *les primícies dels fruits de la terra* és un ritual d'agraïment al Senyor que els ha donat la *terra que regalima llet i mel* (Ex 3,8.17) i que ara gaudeixen.

En l'anomenat «Credo primitiu» (Dt 26,5-9) Israel proclama la seva fe a la llum de les intervencions salvadores de Déu en la seva història. *El meu pare —Jacob— era un arameu errant que baixà a Egipte. Els egipcis ens oprimiren. Vam cridar al Déu dels nostres pares i Ell ens va fer sortir d'Egipte.*

Pau —israelita de la tribu de Benjamí (Rm 11, 1)— es pregunta per què la majoria d'Israel ha quedat fora de la Promesa tot i *tenir la paraula molt a prop*. Notant que *Israel no ha arribat on la Llei conduïa* (Rm 10,31) com a *guia vers Crist* (Ga 4,24), ara l'Apòstol exposa la via única de salvació per a jueus i no-jueus: *Si reconeixes «amb els llavis» que Jesús és el Senyor i «de cor» creus que Déu l'ha ressuscitat, seràs salvat.*

Amb el «*seràs salvat*» som al cor de la teologia paulina:

- Crist és l'únic que vol i pot salvar-nos;
- la fe és connexió vital amb Crist Salvador;
- les obres d'amor certifiquen la bona connexió.

Ser ple de l'Esperit i ser temptat pel diable no són fets incompatibles. A Jesús durant quaranta dies l'Esperit el conduïa pel desert on era temptat pel diable.

L'Esperit i l'Esclatua no ens fan exemptes del ser temptats però sí ens permeten sortir-ne vencedors en la prova. Com? *Déu és fidel i no permetrà que sigueu temptats per damunt del que podeu. Junta-ment amb la prova us donarà el mitjà de sortir-ne* (1Co 10,13).

Les tres temptacions mostren visions errònies sobre la missió i estil del Fill de Déu; i les tres respostes de Jesús el descriuen com a Fill Unigènit obedient al Pare.

Hi ha un triple missatge de Jesús en les seves respostes:

- *l'home no viu «només» de pa*: a més del pa material, cal el pa de la cultura i sobretot el pa de Déu.
- *Adora el Senyor; dóna culte a Ell tot sol*: perquè només Ell ens salva estimant-nos fins a l'extrem.
- *No temptis el Senyor, el teu Déu*: la confiança en Déu no ens pot fer oblidar la responsabilitat humana en el bon ús dels talents que Ell ens dóna.

Mn. José Luis Arín